

Küçük Baykuşun Kütüphanesi

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Baykuşun Kütüphanesi

Aysel Banu YAVUZAL

Büyük bir meşe ağacının dallarının yükseklerinde, küçük bir baykuş sıcak bir kovukta yaşıyordu. Yumuşak, bal kahvesi ve krem rengi tüyleri, kocaman yuvarlak kehribar gözleri ve onu çok bilge gösteren minicik altın gözlükleri vardı. Her akşam, tek ve biricik kitabını ay ışığında okurdu. Paylaşacak daha çok hikâyesi olsun isterdi.

Güneşli bir sabah, gür kıvı kuyruklu bir sincap gövdeye tırmanırverdi. Küçük yeşil bir yelek giymiş, kitaplarla dolu bez bir çanta taşıyordu. "Merhaba!" dedi. "Bir kütüphane için kitap topluyorum. Yardım etmek ister misin?" Küçük baykuşun yuvarlak kehribar gözleri sevinçle kocaman açıldı. "Ah, evet!" diye öttü.

Baykuş ile sincap geniş, düz bir dal bulup oraya kütüphaneleri adını verdiler. Sincap kitapları düzgün sıralar hâlinde raflara yerleştirdi, baykuş da her birini iyi olduğundan emin olmak için yüksek sesle okudu. Üzerinde "Herkes İçin Hikâyeler" yazan bir tabela astılar. Küçük baykuş kırmızı atkısını takmış, gülümsüyordu. Ağaç tepesindeki kütüphane açılmıştı!

Haber ormana yayıldı. Sincap, kitap dolu çantasıyla her ini ve yuvayı ziyaret etti. "Ağaç tepesindeki kütüphaneye gelin!" diye cıvıladı. Kısa süre sonra bir tavşan, bir kirpi, bir fare ailesi ve yumuşak huylu bir geyik görmek için yukarı tırmandı. Bir arada bu kadar çok kitap görmemişlerdi. Baykuş hepsini sıcak bir ötüşle karşıladı.

Hayvanlar kütüphaneyi çok sevdi. Tavşan havuçlarla ilgili bir kitap ödünç aldı, kirpi dikenli bitkilerle ilgili olanı seçti. Fareler birlikte okudu, geyik uzak ormanlarla ilgili kitabı okudu. Sincap her kitabın zamanında geri getirilmesini sağladı. Baykuş hikâyeleri yüksek sesle okudu, herkes mutlu kulaklarla dinledi.

Ama kısa süre sonra bir sorun çıktı. Kitaplar o kadar sevildi ki bazı hayvanlar uzun süre beklemek zorunda kaldı. "Keşke daha çok kitabımız olsaydı," dedi sincap kaşlarını çatarak. Baykuş başını salladı. "Ben de hikâyeleri herkesle aynı anda paylaşabilsek isterdim," dedi. Dallarına oturup düşündüler de düşündüler.

Sincabın bir fikri vardı. "Bir hikâye anlatma gecesi düzenlesek nasıl olur?" dedi. "Sen herkese hikâyeler anlatırsın, ben de ödünç almaları için kitap getiririm." Baykuşun gözleri parladı. "Yıldızların altında bir gece!" diye öttü. "Bütün orman hayvanlarını davet edebiliriz." Hemen plan yapmaya başladılar.

Birlikte çalıştılar. Sincap davetiyeler yazıp her eve götürdü. Baykuş, cesaret ve dostluk masalları seçerek hikâye anlatma yeteneğini çalıştı. Meşe palamutlarından fenerler astılar, yosundan sıcacık minderler koydular. Büyük meşe ağacı sıcak bir ışıqla parladı. Özel gece için her şey hazırды.

Güneş battı, yıldızlar meşe ağacının üzerinde parıldadı. Hayvanlar birer birer geldi. Tavşan zıplayarak çıktı, kirpi yavaşça tırmandı, fareler sıra hâlinde koşuşturdu. Geyik sessiz adımlarla geldi. Hepsi yosunlu dala yerleşti, gözleri heyecanla parlıyordu. Küçük baykuş ortada durdu, kırmızı atkısı dalgalanıyordu.

Baykuş bir hikâye anlatmaya başladı. Sesi yumuşak ve berraktı. Bir arkadaş bulan küçücük bir kuşu ve paylaşmayı öğrenen kurnaz bir tilkiyi anlattı. Hayvanlar dinledi, güldü, heyecanlı yerlerde nefeslerini tuttu. Sincap yakında oturup isteyen herkese kitap dağıttı. Büyülü bir geceydi.

Hikâye bitince hayvanlar alkışladı ve sevinçle bağırdı. "Bir tane daha anlat!" diye haykırdılar. Baykuş gülümseyip bir tane daha anlattı. Sonra sincap, "Şimdi sıra sizde, bir hikâye paylaşın," dedi. Tavşan komik bir masal anlattı, kirpi bir bilmece paylaştı. Herkesin söyleyecek bir şeyi vardı. Orman hikâyelerle ve kahkahalarla doldu.

O geceden sonra hikâye anlatma geceleri bir gelenek oldu. Her hafta hayvanlar yıldızların altında toplandı. Baykuş yeni hikâyeler anlattı, sincap yeni kitaplar getirdi. Dünyayı ve birbirlerini öğrendiler. Kütüphane her zamankinden daha kalabalıklaştı, hayvanlar birlikte daha mutlu ve daha akıllı oldular.

Küçük baykuş ile sincap en iyi arkadaş oldular. Her şeyi paylaştılar: kitapları, hikâyeleri ve hayalleri. Baykuş, bilginin en güzel hâlinin arkadaşlarla paylaşıldığında ortaya çıktığını fark etti. Sincap da aynı fikirdeydi. "Bir hikâye tohuma benzer," dedi. "Onu arkadaşlarıyla ekersen, harika bir şeye dönüşür." Sevinçle ötüştüler ve cıvıldaştılar.

Ağaç tepesindeki kütüphane ormanın kalbi oldu. Hayvanlar okumak, dinlemek ve paylaşmak için uzaklardan geldi. Baykuş ile sincap her birini sıcak bir gülümsemeyle karşıladı. Her kitabın ve her hikâyenin orman canlılarını birbirine daha da yaklaştırdığını biliyorlardı. Büyük meşe ağacı mutlulukla hışırdadı.

Böylece küçük baykuş ile sincap, kitapları ve arkadaşları arasında mutlu mesut yaşadılar. Bir kütüphaneden fazlasını kurmuşlardı; bir topluluk kurmuşlardı. Orman, hikâyelerin, kahkahaların ve öğrenmenin yeri idi. Ve her gece, yıldızların altında, hayvanlar en güzel hikâyelerin paylaştıklarını biliyorlardı.

Küçük baykuş hâlâ kırmızı atkısını ve altın gözlüklerini takıyordu, sincap da hâlâ çantasını taşıyordu. Dallarında durup aşağıdaki mutlu hayvanlara baktılar. "Bilgi en güzel hâline paylaşıldığında ulaşır," dedi baykuş yumuşak bir sesle. Sincap başını salladı ve birbirlerine gülümsediler. Orman, onların dostluğu sayesinde daha aydınlık ve daha akıllıydı.